

De Deur van Stof

Die avond bleef Charlie extra lang wakker. Lenny zat op zijn bureaustoel, of beter gezegd... hij hing er half overheen, want zijn lange armen en benen pasten er niet echt op. Elke keer als hij bewoog, ritselde zijn vacht zachtjes. Het leek of er een mini-oerwoud in de kamer fluisterde.

“Vertel eens...” zei Charlie, terwijl hij op zijn bed zat met zijn knieën onder zijn kin. “Waar kom jij vandaan?”

Lenny knipperde langzaam, alsof de woorden eerst via zijn tenen naar zijn mond moesten reizen.

“Mijn...bos,” zei hij. “Groot. Warm. Heel hoog. Vol bomen. Heel...veel bomen.”

Charlie schoof iets dichterbij hem toe.
“Hoe ziet het eruit...daar?”

Lenny wees naar het raam.

“Donker. Maar niet eng. Donker van...slapen. Van rust. En van...dromen.

Hij sloot even zijn ogen en een klein glimlachje verscheen op zijn gezicht.

“Daar hang ik in bomen. Daar...praat de wind met me.
Daar...zing ik met de rivier.

Charlie luisterde ademloos.

Lenny liet met elke zin, een stukje oerwoud in zijn kamer groeien.

Hij kon het bijna ruiken...de bladeren, de vochtige lucht, de warme aarde.

“Waarom ben je dan hier?” vroeg Charlie.

Lenny opende zijn ogen en keek Charlie recht aan.

“Omdat jij mij hebt... gemaakt! Uit stukjes... die ik... ooit was.”

Charlie sloeg zijn hand voor zijn mond.

“Ooit was?”

Lenny knikte langzaam.

Mijn vacht...mijn huis...mijn wereld...kwam stukje voor stukje los. En vond jou.”

Charlie voelde een steekje in zijn buik.

“Jij hebt me teruggevonden ,” antwoordde Lenny.

“Maar...mijn...bos mist me.”

Er viel even een stilte.

Een warme, zachte stilte.

“Wil je terug?” vroeg Charlie.

Lenny liet zijn armen slap hangen.

“Ja...ooit. Maar nu eerst ...avontuur.”

Charlie lachte.

“Dan gaan we een avontuur beleven. Samen.”

Hij kroop onder zijn deken en keek naar Lenny, die met een plof op de grond gleed en naast het bed ging liggen.

“Goedenacht, Charlie,” mompelde hij.

“Goedenacht, Lenny.”

En die nacht, terwijl Charlie langzaam wegzakte in dromen, hoorde hij iets nieuws.

Zacht, ritmisch, bijna als een liedje.

Lenny snurkte.

Maar het klonk precies als... het oerwoud.

De volgende ochtend werd Charlie wakker van een vreemd geluid.

Zzzzzzzzzzzpfffff...zzzzzzzzppfff...

Hij ging rechtop zitten. Lenny zat midden op de vloer, in een kring van losse plukjes vacht. Hij trok aan één draadje dat los hing aan zijn arm.

“Niet doen!” riep Charlie.

Lenny keek op, onschuldig.
“Het kriebelde...”

Charlie sprong uit bed en zag het direct. Waar Lenny aan het draadje had getrokken, miste nu een heel klein stukje vacht.

“Je verliest stukjes van jezelf,” fluisterde Charlie.

Lenny keek naar zijn kale plekje.
“Mijn bos roep. Elke dag...een beetje harder.”

Charlie slikte.

“Hoe komen we daar?”

Alsof deze zin een geheime code was, begon iets in de kamer te ritselen.

Een windje dat nergens vandaan leek te komen.
De lapjes in de geheime la bewogen zachtjes.

Toen, plotseling....

WOEFFF!

Alle lapjes uit de la vlogen omhoog. Ze draaiden door de lucht als kleine kleurrijke vogels. Charlie dook opzij. Lenny spreidde zijn lange armen.

De lapjes verzamelden zich midden in de kamer en vormden een grote, draaiende wolk van stof.

“Kijk,” riep Charlie.

De wolk werd platter.
Langwerpiger.
Rechter.

Tot er een soort... deur ontstond.
Van stof.
Van de lapjes waaruit Lenny was opgebouwd .

De deur glansde zacht.
Hij leek te ademen.

Lenny zette langzaam een stap naar voren.
“Mijn bos...”fluisterde hij.

Charlie voelde zijn hart razen.
Was dit echt?
Kon dit?

“Wacht,” zei hij. “Als jij erdoor gaat...ga ik mee.”

Lenny draaide zich naar hem om, en Charlie zag iets dat hij nog niet eerder in de luiards ogen had gezien. Opluchting.

“Sa...men,”zei Lenny.

Charlie pakte zijn hand, grote , zachte harige vingers, en stapte met hem naar de deur van stof.

“Oké,”fluisterde hij.

“Op drie.”

Lenny knikte.

Één.

“Twee...”

Samen...

“DRIE!”

Ze zetten een stap.

En verdwenen door de deur van stof...recht het oerwoud in.

